

நபிகள் வாழ்வில்

நடந்த கதைகள்

அன்பு முகையதீன்

Digitized by Google
www.scribd.com
www.scribd.com

சிண்புடன்

எஸ். செத்துரோன்

சிவங்கசுந்த
சிண்புடையாணி

நபிகள் வாழ்வில்

நடந்த கதைகள்

அன்பு முகையதீன்

கல்முனை ஸாஹீருக் கல்லூரி,
பழைய மாணவர் சங்கம்.

NABIKAL VALVIL
NADANTHA KATHAIKAL

Poems

Author: Anbu Mohideen.

Publishers: Kalmūnal Zahira College O.B.A.

Printers: Catholic Press,
18, Central Road, Batticaloa.

First Edition: Nov. 1976.

Price: Rs 3-50.

என்னைத் தலைமகனாய்
நன்று வளர்த்தெடுத்து
கண்ணைப்போல் இன்றுவரை
காக்கினது - என் இவிய

அன்னைக்கு இந்நூலினை
அர்ப்பணம் செய்வதிலே
தீன்பம் அதிகம் எனக்கு.

முதற் பதிப்பு: நவம்பர் 1976

உரிமை: ஆசிரியருக்கு.

விலை: ரூ. 3-50.

அட்டை அமைப்பு: எஸ். கே. சௌந்தராஜன் (சௌ)

அச்சு: கத்தோலிக்க அச்சகம்,

18, மத்திய வீதி,

மட்டக்களப்பு.

பதிப்புரை

கவிஞர் அன்பு முகையதின் அவர்களுடைய “நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகள்” என்ற கவிதை நூலை எழுது முதல் வெளியீடாகப் பிரசுரிப்பதையிட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

கல்முனைப் பிரதேசத்திலிருந்து மற்றுமொரு கவிதைத் தொகுதி வெளிவருவதையிட்டு நாமெல்லோரும் பெருமைப்படலாம். இப்பிரதேசத்துக் கவிவளம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி மேலும் வளர்ச்சிபெற்று வருகின்றதென்பதற்கு இதுவொரு தடயம்.

காலாதிகாலமாகக் கரைவாகு, கருங்கொடித்திவு போன்றன கவிபாடும் கன்னியர்க்கும் காணையர்க்கும் பெயர் பெற்றவை. அம் மரபு செத்துவிடாது, செழுமையும் புதுப் பொலிவும் பெற்று இன்றும் வளர்கின்றது.

நாடறிந்த கவிஞர் பலர் இப்பகுதியிற் தோன்றி வாழ்ந்து தகுந்த கவிதைத் தொகுதிகளை எமக்கு வழங்கியுள்ளனர். இளங் கவிஞர் பலர் இன்று இறுக்கமான கவி பாடி வருகின்றனர். அவைகளின் ஏற்றம் எவ்விதத்திலும் குறைந்ததல்ல.

அக்கவிஞருள் ஒருவரான அன்பு முகையதீனின் இப்படைப்பு நூலுருப்பெறுதல் வரவேற்கத்தக்கது. நூலுருப்பெறுதற்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்த விடயம் முஸ்லீம் மக்களின் இதயத்திற்கு மிக அருகேயுள்ள நாயகத் திருமேனியின் வாழ்வில் நடந்த சில உருக்கமான நிகழ்ச்சிகளாகும்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) இவ்வுலகிற் தோன்றிய புரட்சி யாளர்களுள் தலைசிறந்தவர்; உயர்ந்தவர்; எல்லாத் துறை களிலும் வழிகாட்டி வெற்றி கண்டவர். ஏற்கனவே நடை முறையிலுள்ள மூடக்கொள்கைகளையும், பொருந்தாப் போக்குகளையும் உடைத்துத் தகர்த்தெறிந்து புதிய சமுதாய மொன்றைக் கட்டியெழுப்பலே புரட்சி. அப்புரட்சி நாய கனின் வாழ்க்கை முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்லாது, ஏனையவரும் அறிந்து, பயன்பெறத் தக்கதாகும்.

நாயகம் (ஸல்) தோற்றுவித்த சமய, சமூக, பொரு ளாதார, கலாச்சார, அரசியல் அமைப்புகள் இன்று வரை நிலைத்துள்ளன; இனியும் நிலைக்கப்போகின்றன.

இதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களுள் ஒன்று நபிகள் நாயக (ஸல்) த்தின் சொல்லும் செயலும் ஒரே தன்மைய தாயிருந்தமையாகும். சொன்னதைச் செய்தார்கள்; செய் யக் கூடியதைச் சொன்னார்கள். அவ்வாறான சம்பவங்கள் சிலவற்றையே கவிதை வடிவிற் தருகிறது இந்நூல்.

கவிதை. இவ்வுலகில் மக்களைக் கவரக்கூடிய ஓர் இலக் கிய வடிவம். நல்ல ஓசை நயத்தோடு கூறப்படும் விடயங் கள் மக்கள் மனதில் நிலைபெற்று விடுவதுண்டு.

திருக் குர் ஆனையும் இனிய குரலில் ஓசையோடு ஒது வதையே நாம் பெரிதும் விரும்புகிறோம்.

நாட்டுப் பாடல்கள், பொல்லடிப் பாடல்கள் நாட்டு மக்களைக் காலாதிகாலமாகக் கவர்ந்திழுத்து நிலைத்து நின்ற தற்கு ஓசை நயமும் ஒரு காரணமே.

எந்தவொரு நிகழ்ச்சியும் கவிதையிற் கூறப்படும்போது புதுப்பொலிவு பெறுகின்றது. இங்கும் நாயகத்தின் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகள் கவிதையிற் கூறப்படும்போது புதுப் பொலிவு பெறுகின்றன.

கவிஞர் அன்பு முகையதின் இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்; கிறந்த பேச்சாளர்; நல்லாசிரியத் தொழிலை விருப்புடன் வரித்துக்கொண்டவர். இவர் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டும், வாஸூலியிற் கவிதை பொழிந்தும், மக்களின் நல்லாதரவைப் பெற்ற இருபத்தைந்து கவிதைகள் இங்கு இடம் பெறுகின்றன. இவரது இலக்கியப்பணி தொடரட்டும்!

இவ்விவக்கியப் பணியின் வெளிப்பாட்டுக்கான வாயிலாய் அமைந்துவிட்டது, கல்முனை ஸாஹிதூக் சுல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம்.

கல்முனை ஸாஹிதூ பழைய மாணவர் சங்கம் மிகத் துடிப்புடன் இயங்கும் ஒரு சக்தி; பலம் வாய்ந்தவொரு சக்தி. இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் இதன் பங்களிப்பு மிகக் கணிசமானது. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்தைந்தாம் ஆண்டிலிருந்து இற்றைவரை, இக்கல்லூரியின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சிப் படியிலும் தனது முத்திரையை இச்சங்கம் பதித்துள்ளது.

இச்சங்கத்தினர் அளிக்கும் ஆலோசனைகளும், வழங்கும் பொருளுதவிகளும் மெத்தப் பெறுமானம் உள்ளவை.

கடந்த இரு வருடங்களிலும் இவ்விவக்கம் வலுப்பெற்று புதுப்பொலிவு பெற்று, பேரார்வமுடன் இயங்குதல் மிக இவிய நிகழ்ச்சியாகும். அதற்கு முந்திய சில வருடங்கள் இவர்களின் பங்களிப்புக்குப் போதிய அவகாசம் அளிக்கப்படாமை பேரிழப்பாகும். அவ்வாறு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப் பட்டிருப்பின் இவர்களின் சேவை மேலும் கிடைத்திருக்கும். இவ்வாண்டிலும், கடந்தவாண்டிலும் பழைய மாணவர் கணிசமான பொருளுதவி பெற்றுத் தந்துள்ளனர்; பல விழாக்களை முன்னின்று நடத்தியுள்ளனர்; இன்று நூல் வெளியிட்டிலும் பிரவேசித்துள்ளனர்.

இன்ஷா அல்லாஹ்! இவர்களது கல்வி, கலை, கலாச் சார, சமூக, இலக்கியப் பணிகள் மேலும் வியாபிக்கட்டும்!

இலக்கியம், கல்வியோடு மிக்க தொடர்புடையது; சுற்றோனே இலக்கிய வாதியாக மிளிர்முடியும். கல்வி என்பது பெயருக்குப் பின்னால் பட்டங்கள் நீள்வது மட்டுமன்று; வாழப் பழகுவது ஒரு கல்வி; வாழ்வில் முன்னேறத் தெரிவது ஒரு கல்வி; வளமான வாழ்வை அமைப்பதும் ஒரு கல்வியே. இவை எல்லாம் அறிவின் வெளிப்பாடே!

அவ்வறிவின் வெளிப்பாட்டுக்கான ஆதார சுருதிகளுள் ஒன்று இலக்கியம். சமுதாய வளர்ச்சியின் அளவுகோல் இலக்கியம். அதன் வளர்ச்சிக்கான பக்க பலத்தைச் சமுதாயம் அளிக்கவேண்டும்.

அவ்வாறான அன்பு, ஆதரவு, அரவணைப்பு இந்நூலுக்கு நிச்சயம் கிடைக்குமென எதிர்பார்ப்போம்.

ஸாஹிபுக் கல்லூரி,
கல்முனை.

76-11-20.

எஸ். எச். எம். ஜெமீல்
பதிப்பாசிரியர்.

வாக்கு மூலம்

உலகப் பரப்பில் காலூன்றிய உத்தமர்களுள்,
பெருமானார் நாயகத்தின்மேல்
எனக்கு ஈடுபாடும் பற்றும் அதிகம்.
அந்தப் பற்று அவர் என்னுடைய மார்க்கத்தின் தூதர் என்ற
காரணத்தால் மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல.

அதற்கும் அப்பால் நின்று அண்ணல் பெருமானின்
பெருவாழ்வை தரிசிக்க
முடியும் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கையாகும்.

உலக அரங்கில் அண்ணல் பெருமான்
ஒருசிறந்த மனிதாபிமான மேதையாக உயர்ந்து
நிற்பதைக் காண்கிறேன்.

உலகப் பேரேட்டில் நபிகள் கோமான் தனது சுவடுகளை
 மிகவும் அழுத்தமாகப் பதித்திருப்பதையும் பார்க்கிறேன்.
 அவர்கள் ஒரு சமயத்தின் ஸ்தாபகராக மட்டும்ல்லாது,
 ஒரு சமூகத்தின் தலைவராகவும்
 அச்சமூகம் விரவிய பல நாடுகளின் ஆதரிசமாகவும்
 வரலாற்றில் முகங்கொடுத்து நிற்பதையும்
 கண்டு கொள்கிறேன்.

தன்னை ஒரு நெறிக்காக அர்ப்பணித்து
 தியாகத் தழும்பேறிய புனிதராகவும்,
 வாழ்வில் சொல்லும் செயலும் ஒன்றிய
 வரலாற்றுத் தலைமகனாகவும் பெருமானாரை
 இனங் காண்கிறேன்.

இந்த உலகத்தில்
 சொந்த மெனச் சொல்லத்
 தனக்கென ஒன்றை சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளாமல்,
 இறக்கிறபோது
 தன்னிடம் இருந்தவைகளைக்கூட
 ஏழைகளுக்குக் கொடுத்திடச் சொன்ன
 பெரும் இதயம் படைத்த கொடை வள்ளலாகவும்
 பெருமானாரைத் தரிசிக்கிறேன்.

“என்னை ஏழையாகவே வாழச் செய்து இறுதி நாளிலும்
 ஏழைகளுடேனேயே இருக்கச் செய்வாயாக

இறைவா''!

என்று நிதம் பிரார்த்தித்தவராகவும்,
அவர்களை நேசித்தவராகவும்,
அவர்களுக்காக முதலில் குரல் கொடுத்த
தலைமைப் போதகராகவும்
என்கண்முன் அண்ணல் நபி காட்சி அளிக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு பெருமானாரின் பெருவாழ்வு
தியாகமும் முழுமையும் நிறைந்த,
தனித்துவம் வாய்ந்த ஓர் ஒப்பற்ற காவியமாக
என்முன் விரிந்து கிடந்தது.

அந்தக் காவியத்தை
உள்ளம் ஒன்றி
பலமுறை பாடிப்பாடி களித்திருக்கிறேன்.
அந்தக் காவியத் தலைமகனின் வாழ்வில் நடந்த
உருக்கமான நிகழ்ச்சிகள் என் நெஞ்சை உகப்பின.

அப்போதுதான்
அந்த நிகழ்ச்சிகள் உணர்த்தும் சத்தியம்
ஒரு மதத்தினருக்கு மட்டுமல்லாது
மனித குலத்துக்கே சொந்த மென்பதை உணர்ந்தேன்.
என் நெஞ்சுக் குள்ளேயே
அந்த நிகழ்ச்சிகளை வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது

இலக்கிய நெஞ்சங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விழைந்து
1972ஆம் ஆண்டு அவைகளைக் கவிதைகளாக வடித்தேன்.

பெருமானார் வாழ்வில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக்
கவிதைகளாக வடிப்பதில் பல சிரமங்கள் உண்டு.
அந்தச் சிரமங்களை ஜீரணித்துக் கொண்டே
அந்த மகத்தான நிகழ்ச்சிகளை
எனது மழலைக் கவிதை மொழியில்
இசைக்க முயன்றுள்ளேன்.

இதில் என்னுடைய கற்பனையையோ கவித்துவத்தையோ
காண முயல்வதில் பயனில்லை.
நபிகள் வாழ்வில் நடந்த கதைகளை கவிதைகளாக்கிச்
சொல்வதே நான் செய்துள்ள பங்களிப்பாகும்.
இதில் வெற்றி பெற்றுள்ளேனா என்பதை மட்டும்
கவனஞ் செலுத்த வேண்டும், விமர்சகர்களும் தரிசித்தல் போதுமானதாகும்.

பதினைந்து ஆண்டுகளாக
ஈழத்துக் கவிதைக் களத்திலே அடிபதித்து
பல இன கவிதை விதைகளைத் தூவிய
என்னுடைய முதல் அறுவடை இது.
இதுவே எனது முதல் அறுவடையாகக் கனிந்து
உங்கள் கரங்களில் நிறைந்துள்ளமைக்கு
நண்பர்களின் விருப்பும், இன்னும் சில நியாயங்களும்
காரணங்களாக அமைந்தன.

அந்த நியாயங்கள் எனக்கு ஆத்மதிருப்தி அளிப்பவையாகும்.
அந்த ஆத்ம திருப்திக்காகவே சில திருத்தங்களுடன்
இதை உங்கள் முன் படைக்கிறேன்.

இந்தக் கவிதைகளை தினபதியிலும் தினகரனிலும்
எழுதினேன்.

அதன்பின் இலங்கை வானொலியில்
கவிதைப் பொழிவு செய்தேன்.

அத்துடன் இந்தக் கவிதைகள்
நீண்ட துயில் கொள்ளத் தொடங்கின.
அந்தத்துயிலை நீக்கி
இதை நூல்வடிவில் கொண்டுவரும்
ஆர்வத்தை எனக்கு ஊட்டி.
பல வகையிலும் ஆதரவு நல்கியவர்
கல்விமானும், கலை இலக்கிய ஆர்வலரும்
கல்முனை ஸாஹிருக் கல்லூரி அதிபருமான
ஜனாப் எஸ். எச். எம். ஜெமீல் அவர்களே.

சின்ன உருவத்துள் மிகப் பென்னம் பெரிய இதயத்தை
வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த இனியவரை
நினைத்துப் பார்க்க என்னுள் நன்றி உணர்வு சுரக்கிறது.

இந்தக் கவிதைகள் வெளிவரத்துணை செய்த பத்திரிகை
ஆசிரியர்களுக்கும், ஒலிபரப்பிய முஸ்லிம்
நிகழ்ச்சியாளர்களுக்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

எனது கவிதைகளை முழுமையாகப் படித்து
 ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனை வழங்கிய
 நண்பர் சண்முகம் சிவலிங்கம்
 எனது அன்பிற்கும் நன்றிக்குமுரியவர்.

அன்மைக் காலமாக கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரி
 பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் கல்வி கலை கலாச்சார
 முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு முத்திரை குத்தி உள்ளனர்.
 இப்போது புத்தக வெளியீட்டு முயற்சியிலும் தங்கள்
 கவனத்தைத் திருப்பி உள்ளனர்.

தங்கள் முதல் வெளியீடாக எனது நூலைக் கொண்டு
 வருவதையிட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியும், மனநிறைவும்
 அடைகிறேன்.

அவர்களுக்கும் எனது

இதயபூர்வமான நன்றியை செலுத்திக் கொள்கிறேன்.

“அன்பகம்”

கல்முனை.

76-11-20.

அன்பு முகையதீன்

நடங்கள்

- உயர்ந்தன கரங்கள் யாவும் 17
தவறினர் என்ற போதும் 20
ஒரு தலைக்கனம் அழிகிறது 23
ஊறும் சுனைகள் இன்னும் ஊறுகின்றன 27
வெறும் உபசாரம் அல்ல 29
ஆத்மா ஒன்றே 31
அன்பே ஏன் அழுதாய்? 33
உருவிய வாள் 35
பாட்டி அழுகிறாள் 37
திறந்த வழிகள் 39
மகள் வேறல்ல 41
கடன் பட்ட காவலன் 44
உறவுகளுக்கு அப்பால் 47
சச்சங்காய் 49
இரண்டு பதிலும் இரண்டு செயலும் 51
ஒளித் தெறிப்பு 53
விழுதுகள் 55
ஆற்றின் சுவடுகளை நோக்கி 58
உழைப்பும் ஒரு வணக்கம் 66
தாய்ப் பறவை 68
பதில் 70
இதற்கா முத்தம்? 72
அவள் உள்ளம் வருந்தாதிருக்க 75
ஒரே ஒரு சொந்தம் 77
மக்களுக்காய் 79

உசாத்துணை — ஹதீஸ்கள்.

உயர்ந்தன கரங்கள் யாவும்

சின்னஞ்சிறு வயதிருந்தே எங்கள் அன்பு
செம்மலர்நட நல்லொழுக்கத் தோடு வாழ்ந்து
நன்மைமிகச் செய்வதையே நாடி மக்கள்
நம்பிக்கை உள்ளவராய் நிலைத்த தோடு
உண்மைநிதம் உரைக்கின்ற உயர்ந்தோராயும்,
உலகினிலே அன்றவர்கள் சிறந்த தாலே
அன்பொழுக மக்களெலாம் அவரைப் பார்த்தே
“அல்அமீன்” என்றேதான் அழைத்துக்கொள்வார்.

பின்னாலே அண்ணல்மேல் வசைகள் அம்பை
பெய்துமே நின்றதொரு கூட்டத்தோரும்,
துன்பமிக இழைத்தவரும், நபிகள் கோரின்
தூததனை எடுத்தெறிந்து கொதித்த பேரும்
என்றுமவர் உயர்குணத்தைக் கண்டு இன்னல்
இழைப்பதனை நிறுத்தாது தொடர்ந்த போதும்,
கண்டவர்கள் ‘அல்அமீன்’ என்று பேசும்
கதையதனை ஒருபோதும் விடவே இல்லை!

இருபத்து மூன்றாண்டுக் குமர னாகி
 ஏற்றமிகு தோற்றமவர் பெற்ற போது,
 பெருங்குழப்பம் மலிந்திருந்த அரபியாவில்
 பிரச்சினை இன்னுமொன்று சினைக்க லுற்று
 கருக்கூட்டி வளர்வதனைக் கண்ட அந்த
 கருணைமிகு நெஞ்சமிகக் கவன்ற தோடு
 ஒருபோதும் அது நடத்தல் கூடா தென்றே
 உள்ளத்தில் மிக உறுதியுண்டு நின்றார்.

மக்கத்தில் உலகத்தோர் மனதில் என்றும்
 மதிப்புடைய “கலீபத்துல் லா” விடத்து
 பக்குவமாய் இருந்தசில சுவர்கள் அன்று
 பழுதடைந்து விட்டதனால் நொந்த மக்கள்
 திக்கெல்லாம் இருந்தங்கே திரண்டு வந்து
 திருத்தியதை விட்டார்கள் ஆன போதும்
 பொற்புடைய “ஹஜுரல் அஸ்வத்” எனும் கல்லை
 பொறிப்பதிலே நான்குபேர் போட்டியிட்டார்.

“இக்கல்லை பதிப்பதற்கு எனக்கே என்றும்
 இருக்கிறது முழு உரிமை” ஒருவர் சொன்னார்.
 பக்கத்தில் நின்றிருந்த மற்றோர் அன்பர்
 “பார்ப்போமே” அதையென்று முழக்கமிட்டார்.
 “எக்காலும் அதுபதித்தல் குடும்பச் சொத்து”
 என்பாரை எதிர்த்தொருவர் பேசலுற்றார்.
 “ஒக்காது உங்களது வார்த்தை இன்றும்
 ஒருபோதும் நான் அதனை விடவேமாட்டேன்!”

இப்படியாய் நால்வரும் பொருதும் போது
 இடைநடுவே நின்றிருந்த ஒரு கிழவர்
 “தப்பாக சண்டையினை வளர்த்தல் விட்டு
 தயவுசெய்து கூறுவதைக் கேட்க வேண்டும்;
 இப்பொழுதே நாம் அகல்வோம்; நானே காலை
 இங்குவந்து பள்ளிக்குள் முதல் அமர்வோர்
 செப்புவதைக் கேட்டிருவோம்! அதனை ஏற்று
 செய்திருவோம் முடிவுஎன்றார்.” அகன்று போனார்.

அடுத்தன்று காலையிலே அவர்கள் சென்றார்,
 “அல்அமீன்” பள்ளியிலே வீற்றிருந்தார்.
 எடுத்தவர்கள் விஷயத்தை விளக்கலுற்றார்,
 இளவல் அதைக் கேட்டிருந்து சிரித்தும்விட்டார்.
 படுப்பதற்காய் வைத்திருக்கும் விரிப் பெடுத்து
 பார்புகழும் கல்லைதன் மேலே வைத்து
 அடுத்து நின்ற நால்வரையும் பிடிக்கச் சொல்லி
 “அல் அமீன்” அவர் கரத்தால் பதிக்கச் செய்தார்.

தவறினர் என்றபோதும்

ஒன்றுகுலம் ஒன்றிறைவன் என்ற அந்த
ஒப்பரிய தத்துவத்தை மக்கள் முன்னே
நன்றெனவே நபியெடுத்துக் கூறும் போது
நாட்டிலுள்ள பெருந்தலைகள் கொதித்து நின்றார்.
“இன்றுவரை நாம்மதித்து வந்த தெல்லாம்
எடுத்தெறிந்து பேசுகின்ற இவனை நாங்கள்
ஒன்றுமே செய்யாமல் இருப்போ மாயின்
உண்மையிலே அது எமக்கு இடரேயாகும்.”

என்றவர்கள் முடிவெடுத்து நபிகள் கோனை
எப்படியும் தம்பக்கம் இழுக்கப் பார்த்தார்.
கொண்டதொரு கொள்கையிலே சிறிதும் அண்ணல்
குலையாது மலையாக நிலைத்தே நின்றார்.
கண்டவர்கள் ஆத்திரத்தால் வெகுண்டெழுந்து
கருணைமிகு நபியினுக்கு செய்த இன்னல்
விண்டுரைக்கின் உள்ளமெல்லாம் உருகிப்போகும்;
வேந்தரது பொறுமைக்கோர் உவமையில்லை.

கல்மனமே தொண்டந்த கயவர், தூதின்
 கருத்ததனை ஏற்காது விட்ட தோடு
 சொல்லமுடி யாதளவு துன்பம் செய்தார்;
 சுடுமணலைத் தாண்டி நபி 'தாயிப்' நாட்டின்
 வல்லவர்கள், சோதரர்கள் மூன்று பேர்க்கும்
 மறையவனின் கட்டளையை சொல்ல அன்னார்
 பல்விழித்து அண்ணலாரைப் பகிடி செய்து
 பலவாரூய் இம்சித்தார்; பகர வொண்ணா.

பக்கத்தில் நின்றிருந்த பலரைக் கூட்டி
 பைத்தியந்தான் எனச் சொல்லி கல்லெடுத்து
 மக்கத்து மாமணிக்கு எறியச் சொல்ல
 மாங்காய்க்கு எறிவதுபோல் அவரெறிந்தார்.
 தக்கனது தூதரவர் மயக்க முற்று
 தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கும் போதும்,
 நிற்காதே இங்கென்று கூறிக் கூறி
 நெடும் தூரம் ஓடும்வரை எறிந்து போனார்.

பொன்னுன மேனியிலே குருதி பாய
 பூமியிலே புரண்டெழுந்து ஓடிப் போனார்.
 அந்நேரம் கூடஅந்த அரக்கர் தங்கள்
 அக்கிரமம் நிறுத்தாது தொடர்ந்து செய்தார்.
 தன்னாலே தாங்கவே முடியா தண்ணல்
 தடுமாறித் தடுமாறி ஓடிப் போனார்.
 முன்னாலே ஒருதோட்ட மிருக்க கண்டோர்
 மூலைக்குள் மறையவே திரும்பிப் போனார்.

அண்ணல் நபி தோற்றத்தைக் கண்ட அந்த
 அழகுமிகு பழத்தோட்ட வேலைக்காரன்
 கண்ணீரால் நபிமணியின் மேனி தன்னை
 கழுவினே பழத்தோடு வந்து நின்றான்.
 அண்ணலது வளர்ப்பு மகன் 'சைதும்' அங்கு
 அருமை நபியுடன் சேர்ந்து பட்ட அந்த
 துன்பத்தை யெலாம் நினைத்து உள்ளம் நொந்து
 தூதரது மேனியினை துடைத்து நின்றார்.

அப்போது உள்ளம்மிக நொந்த சைது
 அன்புநபி தனைநோக்கி அவதி யுற்றே
 "இப்போதே இந்நகர மக்களெல்லாம்
 இறந்தழிய பிரார்த்தியுங்கள் நபியே" என்றார்
 "தப்பவர்கள் செய்திட்டார் ஆன போதும்
 தவறதனை அவர் உணர்ந்ததே எனது பாதை
 எப்படியும் பின்பற்றி சிறந்து வாழ
 இறைவனைநான் பிரார்த்திப்பேன்" என்றார் அண்ணல்.

ஒரு தலைக்கனம் அழிகிறது

நாடுகள் தோறும் இஸ்லாம்
நல்லொளி பரப்பும் போது
பாதியில் அதனை மேலும்
பரவாமல் தடுப்ப தற்காய்
வீரர்கள், கவிஞர் இன்னும்
வித்தைகள் கற்றோர் எல்லாம்
கூடிய வரை முயன் றும் நடீ
கொள்கையை விட்டா ரில்லை.

சோதியாய் இஸ்லாம் எங்கும்
சுட ரொளி வீசும் காலே
வீதியால் ஒருநாள் அண்ணல்
வேலையாய்ச் செல்லும் போது,
மேதினி உள்ளோ ரெல்லாம்
மிகைப்பட அஞ்சி நிற்கும்
வீரனும் 'ருக் காஅ'
விரைந்தங்கு வருதல் கண்டார்.

அண்ணலின் உபதே சத்தை
 அலட்சியம் செய்வோ ருள்ளே
 முன்னணி தன்னில் உள்ள
 மூர்க்கனும் ருக் கானு
 தன்னையே பெரிதாய் எண்ணும்
 தலைக்கனம் மிகுந்த தாலே
 மண்ணிலே தன்னைப் போன்ற
 மாவீரர் இல்லை யென்பான்.

அண்ணலார் அவனைப் பார்த்தே
 “அல்லாஹ்வின் மீதுனக்கு
 இன்னுமேன் பயத்தைக் காணோம்?
 ஏனென்னை எதிர்க்க வேண்டும்?
 என்னுடை தூதை ஏற்றே
 இறைவழி தொடர்ந்தால் என்ன?
 இன்னுமேன் சிந்திக் கின்றாய்
 எழுந்துடன் வருக!” வென்றார்.

அண்ணலின் வார்த்தை கேட்ட
 அவன்மிக்க அலட்சிய மாய்
 “உண்மையாய், உந்தன் தூதை
 நான் ஒப்பு கொள்ளுதற்கு
 என்ன ஆதாரம் உண்டோ?
 எனக்கதை இங்கே என்றன்
 முன்னிலே காட்டி னுல்தான்
 முஹம்மதே ஒப்புக் கொள்வேன்”

என்றனன்; அதனைக் கேட்ட
 ஏந்தலார் அவனைப் பார்த்தே
 “உன்னுடன் பொருதி வெல்ல
 ஒருவரும் இல்லை யென்ற
 எண்ணமே உருவாய் ஆனாய்
 இருவரும் பொருதிப் பார்ப்போம்
 உன்னைநான் பொருதி வென்றால்
 உடன்பின்னால் வருக” என்றார்.

“உண்மையில் என்னை வெல்ல
 உன்னாலே முடியு மென்றால்
 திண்ணமாய்ச் சொல்லுகின்றேன்
 திருத்தாதை ஏற்பேன்” என்றே
 அண்ணலைப் பார்த்துச் சொன்னான்.
 அக்கணம் நடிக ளாரும்
 வண்ணநல் இறையை நெஞ்சால்
 வணங்கியே பொருதச் சென்றார்.

ஆத்திரம் கொண்டு பாய்ந்தே
 அவன்எழ, அண்ணல் நுட்பமாய்
 பார்த்திருந் தவனை மெல்லப்
 பக்கமாய் தள்ளி விட்டார்.
 ஆத்திரம் மேலும் கூட
 அட லேறு போன்று அன்னான்
 பார்க்கிறான் மேலும் தாக்க;
 படுதோல்வி கண்டு நின்றான்.

முன்னதிர் பாரா இந்த
 முழுத்தோல்வி கண்ட ருக் கானு
 தன்னிலும் நபிக்குச் சக்தி
 தயாபரன் கொடுத்தா னென்ற
 உண்மையை உணர்ந்தான். தூதை
 ஒப்புதல் செய்து நின்றான்.
 புண்ணிய தூதர் பின்னே
 போயவன் புகழும் பெற்றான்.

ஊறும் சுனைகள் இன்றும் ஊறுகின்றன

அண்ணல் நயி பெருமான் - ஒருநாள்
அரபுத் தெருவழியால்,
கண்ணெனவே காத்த - இனிய
கதீஜா இறந்ததையும்,
சின்ன வயதுமுதல் - தன்னைச்
சீராய் வளர்த்துவிட்ட
அன்புப் பெரிய தந்தை - உயர்
அபூதாவிப் பிரிந்ததையும்,
எண்ணி மிகவருந்தி - இனிமேல்
எவருண்டு ஆதரவு
நல்குதற் கென்றெண்ணி - துயரில்
நடந்து வருகையிலே
கல்மனம் கொண்டொருவன் - நபியை
கண்டங்கு கொண்டானே!

வேட்டை கிடைத்துவிட்ட - கெட்ட
 வெறிநாயாய் ஓடியங்கு
 சொல்ல முடியாத - துன்ப
 சோதனைக் குள்ளான
 பொன்னான மேனியிலே - அழுக்குப்
 புழுதியை வார்த்துவிட்டான்.
 ஒன்றுமே பேசாது - எங்கள்
 'உம்மி' நபியவர்கள்
 சென்றனர் இல்லம் - புழுதி
 தேகமெலாம் தெரிய.
 தந்தையின் வருகையினைக் - கண்ட
 தங்கநபி மகளார்
 பொங்கி அழுதனரே - கண்ணீரால்
 புழுதி கழுவினரே!

"அன்புள்ள என்மகனே - அழாதே
 ஆண்டவன் எனைக்காப்பான்"
 என்று நபிமணிகள் - மகளின்
 இமையைத் துடைத்துவிட்டு,
 "இன்னும் இதுபோன்று - பலப்பல
 இன்னல்கள் வந்திடலாம்
 கண்டுநாம் அஞ்சுவதோ - எமது
 கடமையில் துஞ்சுவதோ?
 துன்பம் செய்தவரை - மிகத்
 தூரவிலக்காது
 அன்பு காட்டுவதே - எமது
 அருமை மார்க்கம்" என்றார்.
 முன்பு பனித்தசுனை - இன்னும்
 மூழ்கப் பனித்ததுவே.

வெறும் உபசாரம் அல்ல

கார் இருளும் கடுமழையும் இருந்த தாலே
கதியற்று இடமின்றித் தனித்த யூதன்,
பார்போற்றும் நபி தேடிச் சென்றான், அங்கு
படுப்பதற்கும் புசிப்பதற்கும் கிடைக்கு மென்று.
ஊர்பேரும் தெரியாத அவனைக் கண்டு
உத்தமனார் அன்போடு அழைத்துச் சென்றார்,
மார்புமுட்ட உணவளித்து மகிழ்ந்தார் அன்று
மணிலிளக்காய் இப்புவிக்குக் கிடைத்த வள்ளல்.

தூங்குதற்கு தன்னுடைய அறையை சுந்தம்
துணையாக போர்வையினை அளித்தும், யூதன்
பாங்காகத் தங்குதற்கு வசதி செய்து
பக்கத்தில் நபிநாதர் படுத்துக் கொண்டார்.
ஆங்கவனும் நிம்மதியாய் படுத்திருந்தான்,
அசீரணத்தால் வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்ய,
தாங்காது மலம்கழித்து விட்டான், கண்டால்
தலைபோகும் என்றெண்ணி பயந்து போனான்.

விடிவதற்கு முன்னாலே எழுந்து கொண்டு
விரைவாக ஓடியவன் சென்ற தாலே
பிடிபோட்ட தன்னுடைய அழகு வானை
பெருமானார் இல்லத்தில் விட்டுப் போனான்;
கடிதினிலே அதையெடுக்க வேண்டு மென்று
கவலையுடன் அவனங்கு சென்ற போது
மடிகாலில் பெருமானார் கிடந்து கொண்டு
மலம்கத்தி செய்வதனைக் கண்டு நொந்தான்.

ஆத்மா ஒன்றே

அரண்களாய் நபியைச் சூழ்ந்தே
ஆமர்ந்திருந் தார்கள் தோழர்.
வரனாக வந்து தித்த
வள்ளலெம் நபிகள் கோமான்
அறநெறிக் கருத்தை யெல்லாம்
அவரிடம் மொழிகின் றார்கள்.
திறமையைக் கண்டு மக்கள்
திரள்கொர் நபிகள் முன்னே.

ஓதுதல் நிறுத்தி விட்டு
உத்தமர் எழுந்து நின்றார்.
வீதியைப் பார்த்தார் மக்கள்;
விரோதியின் சுவத்தைக் கண்டார்;
“சாதியில் எம்மோன் அல்லான்
சுவத்துக்காய் ஏனோ நீங்கள்
பாதியில் நிறுத்தி வீர்கள்?
பகருங்கள் நபியே” என்றார்.

சாதியில் எவராவ னாலும்
சடலத்தை மதித்தல் வேண்டும்
ஆதியில் அவனும் நாமும்
ஆதமின் மக்க ளாகும்
ஆதலால் மக்கள் எல்லாம்
ஆத்மாவால் ஒன்று என்ற
நீதியை எடுத்தே இந்த
நிலத்திற்கு நபிகள் சொன்னார்.

அன்பே என் அழுதாய்?

தெருவெலாம் வெடி முழங்க
தீனோரின் மறை முழக்கம்
அருவியின் ஓட்ட நீராய்
அகத்தினை தூய்மை செய்யும்.
குருவியாய் இளைஞ ரெல்லாம்
குதூகலிக்கின்றார்; நாளை
பெருநாளாம்; அதனை யெண்ணி
பெருமையால் மகிழு கின்றார்.

புத்தாடை பூண்டார்; நல்ல
புதுமணம் பூசிக் கொண்டார்;
சித்திரம் போன்று பள்ளி
செல்கிறார்; அவரைக் காண
எத்தனை கோடிக்கண்கள்
இருந்தாலும் போதா வாகும்;
வித்தகர் பலரும் ஆங்கு
விரைகின்றார்; கொள்ளை இன்பம்!

தெருவிலே அங்கோர் பையன்
 தேம்பியே அழுது நின்றான்.
 ஒருவரும் அவனைப் பாரா(து)
 ஊமையாய் போகின் றார்கள்.
 பெருமானார் அவனைக் கண்டு
 பிரியமாய் அருகில் சென்று
 “அருமையே! அன்பே! ஏனோ
 அழுகிறாய்” என்று கேட்டார்.

“உறவினர் யாரும் இல்லை
 உதவுவார் காண வில்லை!
 பெருமையாய் என்னைப் போன்ற
 பிள்ளைகள் செல்லல் காண
 உருகுது நெஞ்சம்” என்றான்;
 உதடுகள் வெருவிக் கொண்டே
 “வருகிறேன் நபியே!” என்று
 வழியினை நோக்கு கின்றான்.

வறுமையில் தோய்ந்து வாழ்ந்த
 வள்ளலெம் நபிகள் நாதர்
 சிறுவனின் துய ரறிந்து
 சிந்தையில் இரக்கம் கொண்டு
 “வருக என்னுடனே” என்று
 வாஞ்சையால் அழைத்துச் சென்றே
 அருமையாய் அலங் கரித்தே
 அனுப்பினார்; மகிழ்ந்தான் பையன்.

உருவிய வாள்

தனிமையில் ஒருநாள் எங்கள்
தளபதி நடிகள் கோமான்
இனிமையாய் மரத் தடியில்
இமைகளை மூடும் போது
சனியனைப் போன்று 'தாசூர்'
சுடுதியாய் ஓடி வந்தே
உருவினான் வாளை அன்பு
உத்தம நபியைக் கொல்ல.

விழித்தனர்; நடிகள் முன்னே
வெறியுடன் 'தாசூர்' நின்றே
"அழித்திடத் துணிந்தேன் இன்று
யாருனைக் காப்போன்" என்று
கொதிப்புடன் கேட்டான்; மிக்க
குளிர்ச்சியாய் நடிகள் நாதர்
"விழித்துக்கொண் டெங்கு முள்ள
விமலனை காப்பான்" என்றார்.

இறைவனே காப்பான் என்றே
 இறைதூதர் சொன்ன வார்த்தை
 கறைபிடித் தவனின் நெஞ்சைக்
 கலக்கவே, கரத்தி லுள்ள
 பிறையினை ஒத்த வானும்
 பெயர்ந்தது தரையில் அங்கே!
 மறைபுகழ் நபிகள் நாதர்
 மறுகணம் அதை யெடுத்தார்.

“என்னிடம் இருந்தே உன்னை
 இனியெவர் காப்போர்” என்று
 கண்ணிய மாகக் கேட்டார்
 கதியற்ற அவன் கலங்கி
 “உன்னையே யன்றி என்னை
 ஒருவரும் காக்கார்” என்றே
 அண்ணலின் பாதம் வீழ்ந்தான்
 அவன்கரம் வானை ஈந்தார்.

செல்கிருன்; செல்லும் போது
 சிந்தையில் குழப்பம் குழ
 வல்லஎம் நபியை நாடி.
 வந்தவன் மீண்டும் நின்றான்;
 “கொல்லவே வந்த என்றன்
 குணத்தினை மாற்றி விட்டார்
 நல்வழி செல்வேன்” என்றான்
 நல்லாசி பெற்றுப் போனான்.

பாட்டி அழகிகள்

மக்கமா நகரில் அன்று
மனத்திலே சூழ்ச்சி, வஞ்சம்
மிக்கவே கொண்டோர் பாட்டி
மினுக்குடன் வாழ்ந்து வந்தாள்;
தக்கனின் தூத ருக்கு
தடை சதி செய்வதானால்
அக்கினி போன்று நிற்பாள்
அவற்றிலே அவட்கோர் இன்பம்!

காலையில் எழுந்தே என்றும்
கர்த்தனை தொழுதற் காக
சாலையில் நடந்தே செல்வார்
சாந்தமே உருவாய் காண்பாள்
ஓலையில் குப்பை கூழம்
ஊத்தைகள் சேர்த்து வைத்து
மேலிடத் திருந்தே ஏந்தல்
மேனியில் வீசி நிற்பாள்.

நித்தமும் இடையீ டின்றி
 நிகழ்ந்த இவ் அபிஷேகத்தை
 உத்தமர் பொறுத்துச் செல்வார்.
 ஒருசில நாட்களின் பின்
 அத்தகு செயல் காணாமல்
 அதிசயப் பட்டார் “எங்கே
 உத்தமி” என்றார் - அன்னாள்
 உடம்நலம் கெட்டுப் போனாள்.

தன்னையே காப்பா ரின்றி
 தவித்தவள் துடித்தாள்; அங்கே
 அண்ணலைக் கண்ட போது
 அதிர்ச்சியால் விறைத்துப் போனாள்
 அன்னையை நெருங்கும் சேயாய்
 அவளண்டை நடி அமர்ந்து
 “உன்பிணி தீர்ப்பான் வல்லோன்;
 ஒன்றுக்கும் அஞ்சாய்” என்றார்.

அண்ணலின் அன்பு கண்டு
 அழுதவள் தொழுது நின்றாள்;
 கண்ணீரால் நடி மணியின்
 கால்களைக் கழுவு கின்றாள்;
 “புண்ணிய தூதே! என்னை
 பொறுத் தருள்” என்றுவேண்டி
 அண்ணலின் பாதம் விழ்ந்த
 அவளுக்காய் பிரார்த்தித் தார்கள்.

திறந்த வழிகள்

திட்புயமும் திரண்டெழுந்த
உடல்வலுவும் நகைமுகமும்
கொண்ட நல்ல
வடிவான ஓர்இளைஞன்
வள்ளல்நபி முன்னிலையில்
வந்து நின்று
“வறுமையினால் நான்மிகவும்
வாடுகிறேன் ஆகையினால்
அன்பு கூர்ந்து
தரும மெதும் தருக” வென
தயவோடு கேட்கநபி
தலை நிமிர்ந்தார்.

உடலுறுதி கொண்டவொரு
 ஓவியத்தைப் போன்றதோர்
 உருவம் முன்னால்
 தருமமெனக் கேட்டதனால்
 தடுமாற்றம் கொண்டுநபி
 அவரைப் பார்த்து
 “உருவத்தில் பார்ப்பதற்கு
 உனக்கேதும் குறையில்லை
 உழைத் திடாமல்
 தருமமென்று கேட்கின்றாய்
 தருவதற்கு யார்விழைவார்
 வெட்கம்” என்றார்.

“இரந்துண்டு வாழ்வதிலும்
 இழிவான செயலுலகில்
 எதுவும் இல்லை!
 பரந்துள்ள இவ்வுலகில்
 பாடுபட எத்தனையோ
 வழிகள் உண்டு”
 கரம்தனிலே கோடரியைக்
 கொடுத்துநபி கூறுகிறார்:
 “காடு சென்று
 மரம்தறித்து விற்றதனால்
 மகிழ்வோடு வாழ்க!” வென்றே
 அனுப்பி வைத்தார்.

மகள் வேறல்ல

பாத்திமா நபிகளாரின் பாசத்தில் விளைந்தமுத்து
வார்த்தையில் அவரெழிலை வடிப்பது கடினமாகும்.

மாதருக்குள்ளே எங்கள்
மாநபி பெற்றெடுத்த
சோதரி பாத்திமாவே சுடரொளி
விசிநின்றார்.

ஆதலால் அவரையேதம் அன்புள்ள துணைவியாக்க
நாதர்கள் பலர்விழைந்தும்
நபிகளார் அவரைவிட்டு
வீரருள் வேந்தராக விளங்கிய அனி(றவி)க்கு
மாதருள் மணியை அன்பு
மனைவியாய் வழங்கினாரே !

கற்கண்டும் தேனும் நன்கு கலந்ததோர் இனிமைபோல
 பொற்புறு வாழ்வைஇந்தப் புனிதனில் நடத்தினார்கள்.
 அற்புதம்! என்று கண்டோர்
 அகத்தினால் வாழ்த்தினார்கள்.
 வெற்றியே கண்டவாழ்வில் வேதனை
 என்ன செய்யும்?

வறுமையில் பலநாள் அன்னார் வாடியே சுழன்றபோதும்
 பொறுமையை இழந்ததில்லை!
 புனியோருக் குரைத்ததில்லை
 இறைவனே துணைவனென்று எண்ணியே வாழ்ந்துவந்தார்
 மறையினை ஓதல்ஒன்றே
 மகிழ்ச்சியாய் கொண்டுநின்றார்.

வேலையை பாத்திமாவே வேண்டியபோது செய்தார்
 ஓலையாய் உடம்பு தேய்ந்தும் ஓயாது தொடர்ந்து செய்தார்.

துருத்தியில் தண்ணீர் அள்ளி
 தோள்நெஞ்சு வலிப்பதனை
 அடுத்தவர்க் குரையார்; ஆயின் அவி(ரவி)
 கண்டுகொண்டார்.

பெற்றவரை தேடிச்சென்றார் பீழையைக் கூறுதற்கு.
 மற்றவர் இருந்ததாலே
 மனத்துணர்வின்றி நின்ற
 வெற்புயர் புயங்களுள்ள வீரராம் நபிமருகர்
 நற்றவக் குரிசிலான
 நபியிடம் பின்புசொன்னார்.

“தனிமையில் இனிமேலுங்கள் தளிர்க்கொடி வேலைசெய்தால்
 பிணிஇனித் தொடருமுண்மை பெருமானே! அதைத்தடுக்க
 பிடிபட்டிங்கிருக்கும்
 பெண்களில் எவரையேனும்
 துடியிடை பாத்திமாக்குத் துணையாகத்
 தருதல் நன்று”
 என்றனர்,
 என்றபோது எரிதழல் பட்டதுபோல்.

“என்னுடை தோழரிங்கு இன்னலில் வாடும்போது
 உன்னுடை மனைவியார்க்கு
 உதவியாள் தேவையாமோ?
 என்னாலே இதனைச்செய்ய என்றுமே முடியா” தென்றே
 அண்ணலார் துடித்துச் சொன்னார்;
 அவிரலி அயர்ந்துபோனார்.

கடன்பட்ட காவலன்

வள்ளல் நடிகளாரும் - அவர்
வாழ்க்கை முழுவதிலும்
விட்டுப் பிரியாத - உயர்
வீரர் அவுலக்கரும்
பற்பல பேசி - ஒருநாள்
பாதையில் செல்கையிலே
கிட்ட நெருங்குகிறான் - யூத
கிழட்டு வர்த்தகன்தான்.

அந்த யூதனிடம் - எங்கள்
அன்பு நடையவர்கள்
வந்த துன்பத்திலே - கடன்
வாங்கி இருந்தார்கள்
நாட்கள் பலநகர்ந்தும் - அதை
நடிகள் கொடுக்கவில்லை.
கண்ட போதினிலே - அவன்
கண்கள் சிவப்பேற
நின்று ஏகுகிறான் - வார்த்தை
நெருப்பால் தாக்குகிறான்.

கேட்டுச் சகிக்காது - அஷுவக்கர்
 கிளர்ந்தே எழுந்தார்கள்.
 வார்த்தைப் பொறிகளினால் - யூதனை
 வாங்கித் தீர்த்துவிட்டு
 தாக்கத் தாவுகின்றார் - நபிகள்
 தடுத்துக் கூறுகின்றார்:

“என்மேல் வைத்துள்ள - மிக்க
 இறுக்கமான வன்பால்
 சின்னத் தனமின்று - இவர்க்கு
 செய்யத் துணிந்தீர்கள்.
 நீதி வழியிலேயே - நீங்கள்
 நின்றிருக்க வேண்டும்.
 பட்ட கடனதனை - இதுவரை
 பார்த்துக் கொடுக்காது
 விட்டுக் கொண்டிருக்கும் - என்னை
 வினவுதல் தான்நீதி
 பின்பே யூதனிடம் - “சற்று
 பேசா திருந்திடுக
 விட்டுக் கொடுத்திடுக - கடனை
 விரைவில் தந்திடுவார்
 காலம் கடந்தாலும் - நபிகள்
 கடனைக் கொடுப்பதிலே
 சிலம் தவறார் என” - நீங்கள்
 செப்புதல்தான் முறையாம்
 இந்த வழிவிட்டு - அவனை
 ஏசித் தாக்குவதில்
 எந்தப் பயனுமிங்கே - நமக்கு
 எய்துவ தில்லை”யென்றார்.

விட்ட தவறெண்ணி - அவுலக்கர்
 வேதனை கொள்கையிலே
 கிட்ட நின்றிருந்த - யூதன்
 கீர்த்திமிகு நபியின்
 நேர்மைக் குணம்கண்டு - தனது
 நெஞ்சம் கலங்குகிறான்.

"நாட்டின் அதிபதியாய் - நீங்கள்
 நன்கு விளங்குகையில்
 வாட்டும் வறுமையிலே - என்னிடம்
 வாங்கிய கடனதனை
 கேட்டு அவமதித்த - எனது
 கீழ்மைக் குணமதனை
 மன்னித் திரங்கிடுக - உங்கள்
 மாண்பை யறியாது
 சின்னத் தனமாக - இன்றோர்
 செயலை புரிந்துவிட்டேன்"
 என்று நபிகளிடம் - யூதன்
 இரங்கி நிற்கின்றான்
 நன்று என்றுரைத்து - தவறை
 நபிகள் மன்னித்தார்.

உறவுகளுக்கு அப்பால்

திருடுவோர் கரத்தைக் கொய்தல்
திருமறை நீதி யாகும்.
பெருமானும் அதையே வாழ்வில்
பின்பற்றி ஒழுகி நின்றார்.
ஒருமுறை பாத்திமா வென்ற
உயர்குலப் பெண் னொருத்தி
திருடினாள்; கண்டு கொண்டோர்
தெருவெலாம் கதைக்கலானார்.

பாத்திமா கரத்தைக் கொய்தால்
பரம்பரைக் கிழுக்காம் என்றே
சேர்ந்தனர் இனத்தா ரெல்லாம்
சிந்தித்தே, நபியின் நேய
ஊற்றெனும் வளர்பு மைந்தன்
உஸாமாவை அவ ரிடத்தே
போக்கினார் பரிந் துரைக்க
நபி என்ன புகலுவாரோ?

“உஸாமா”வின் வார்த்தை கேட்டு
 உத்தமர் கூறு கின்றார்:
 “நிசமாகச் சொல்லுகின்றேன்
 நீதியைக் காத்து நிற்பேன்.
 இறைவனின் கட்டளைக்கு
 என்னாலே மாறு செய்ய
 ஒருநாளும் முடியா” தென்றார்.
 “உஸாமா”யின் திரும்பிப்போனார்.

அப்போது அங்கே நின்ற
 அறபியர் தம்மை நோக்கி
 “தப்புகள் யார் செய்தாலும்
 தரத்தினைப் பார்த்தல் கூடா.
 இப்படிப் பட்ட குற்றம்
 என்மகள் செய்த போதும்
 தப்பாமல் அவள் கரத்தை
 தறித்துநான் விடுவேன்” என்றார்.

ஈச்சங்காய்

நடுநிசி யான போதும் நபிகளார்
தூக்கமின்றி
நெடுநேரமாக வேதோ நினைவிலே
புரண்டிருந்தார்.
அருகிலே படுத்திருந்த அம்மையார்
நெருங்கிச் சென்று
“பெருமானே! ஏனோ இன்று
பெருந்துயர் உறுகின்றீர்கள் ?

நித்திரை யின்றி நீங்கள்
நிம்மதி காணா நிற்க
உத்தமநபியே என்ன ?
உபத்திரம் நிகழ்ந்த தின்று ? சொல்லுங்கள்
நபியே! உங்கள் சுகத்துக்காய்
எதையும் செய்ய, பல்கோடி
மக்களுள்ளோம் பணிவாக” என்றார் அன்னார்.

அம்மணி கேட்டதற்கு அண்ணலாம்
நபிகள் நாதர்
பின்வருமாறு சொல்லி
பெருந்துயர் விளங்க வுற்றார்.

“இல்லத்தில் இன்றோர்

நல்ல ஈச்சங்காய் கண்டெடுத்தேன்

நல்லதாய் இருந்த தாலே நானதை

உண்டு விட்டேன்.

உண்மையில் அது எனக்கு உரியது தானா
என்றோர்

சந்தேகம் வந்த தின்று;

ஸக்காத் வழங்க மக்கள்

தந்ததாய் அது இருந்தால்

தவறன்றோ விளைந்ததாகும்.

ஏழைக் குரிய தாயின் எடுத்ததை

நாங்கள் உண்ணல்

ஆகாது ஒருபோதும்; அதை ஒதுக்கி

விடுதல் நன்று.

தேராமல் நான் அவற்றை தின்றுமே விட்டேன் என்ற

ஆறுமை வந்தே என்றன்

அகத்தினைக் குலைப்பதாலே

நினைக்கின்ற போதி லெல்லாம் நித்திரை

யின்றி நானும்

களைபட்ட மானாய் இன்று கடும் துயர்

உற்றேன்” என்றார்.

இரண்டு பதிலும் இரண்டு செயலும்

அண்ணலார் அரேபி யாவில் அறிவுரை
சொன்ன போது
எண்ணிலாக் கொலைகள் செய்தோன் இருந்தங்கு
வாழ்ந்து வந்தான்
உன்மையில் அவனின் நெஞ்சில் ஒருவித
மாற்றம் தோன்ற
மன்னனை அணுகி “எனக்கு மன்னிப்பு
உண்டா?” என்றான்.

மன்னனோ வெகுண்டு “உன்னை மன்னித்தல்
கொடிய பாவம்
முன்னிலே நிற்காதே, உன் முகத்திலும்
விழிக்க மாட்டேன்”
என்றதும் அந்த வார்த்தை இதயத்தை
அம்பாய்த் தாக்க
மன்னனைக் கொன்று விட்டு மனையினை
நோக்கிச் சென்றான்.

சென்றவன், நெஞ்சில் ஏதோ செய்யலே,
 நபியைத் தேடி
 நெஞ்சிலே உள்ள பாரம் நீக்கிட
 அவரின் முன்னே
 அஞ்சியே நின்றான்; கண்ட அண்ணலார்
 அவனைப் பார்த்து
 வஞ்சகம் ஏதுமின்றி வந்ததை
 வினவ லுற்றார்.

“அண்ணலே! இதுவரை நான் அளவிலாக்
 கொலைகள் இங்கே
 பண்ணியே உள்ளேன்; என்றன் பாவங்கள்
 யாவி னுக்கும்
 மன்னிப்பும் உண்டா?” என்று மனமிக
 இரங்கிக் கேட்டான்
 உண்டென நபிகள் கூற உளம்மிக
 மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

நபி அவனை மீண்டும் நோக்கி “நாயனை
 அணுகிக் குற்றம்
 மன்னிக்கு மாறு கேட்டு மறைவழி
 ஒழுகி நின்றால்
 அன்றி விருந்துன்றன் குற்றம் அனைத்தையும்
 அவன் பொறுப்பான்”
 என்றதைக் கேட்டு இஸ்லாம் ஏற்றவன்
 புனிதன் ஆனான்.

ஒளித் தெறிப்பு

நானில மக்கள் போற்றும்
நபிமணித் தூதர் அன்றும்
சீடர்களோடு சேர்ந்து
தியானத்தில் இருந்த பின்பு
தேனினும் இனிமையான
திருமொழி பகரு கையில்
பாதியில் விட்டே இல்லப்
பக்கமாய் விரைந்து போனார்.

இடையிலே விட்டுத் தூதர்
எழுந்தங்கு போன தாலே
படையினை இழந்தோர் போலே
பயந்தனர் அங்கு நின்றோர்;
விடையவர் காணும் முன்பே
விரைந்தங்கு நபிகள் மீண்டும்
நடையிலே வருதல் கண்டு
நபியினை வினவ லுற்றார்.

“ஏந்தலே ஏனோ இன்று
 இடையிலே எம்மை விட்டுப்
 போந்தது” என்று கேட்க
 புண்ணிய தூதர் சொன்னார்:
 “வேந்தருள் ஒருவர் இன்று
 விலைமதிப் புள்ள தங்கம்
 தாங்கியே கொண்டு வந்து
 தந்தனர் அதிக மாக.

“விட்டிலே அதனை வைத்து
 வந்ததால் என்னை இன்று
 வாட்டிய துன்பம் சொல்ல
 வார்த்தையே வருகு தில்லை !
 நாட்டிலே துன்ப முற்று
 நனிந்தின்று வாழு வேமார்க்கு
 ஈட்டுக அதனை என்றோ
 இல்லானாக் குரைக்கப் போனேன்.”

விழுதுகள்

மக்கமா நகரில் எங்கள்
மாநபி வாழ்ந்த போது
திக்கெல்லாம் போற்றும் நல்ல
திங்கலிச் சோலை ஒன்றை
மிக்கவும் விரும்பி வாழ்வில்
மேலான சொத்தே என்று
எக்காலும் போற்றித் 'தல்ஹா'
என்பவர் இன்பம் கண்டார்.

பள்ளிக்கு அருகே இந்தப்
பழத்தோட்டம் இருந்த தாலே
வள்ளலெம் நபிகள் கோனும்
வாஞ்சையோ டங்கு சென்று
அள்ளியே தண்ணீர் மென்று
அடிக்கடி வருதல் கண்டு
கள்ளமே இல்லாத் 'தல்ஹா'
கனிப்பிலே மூழ்கிப் போவார்.

ஒருமுறை 'தல்ஹா' குர்ஆன்
 ஒதினார்; அதிலே உள்ள
 திருமொழி அவரின் நெஞ்சை
 திருப்புதல் கண்டு கொண்டார்.
 "விரும்புவ தொன்றை தாங்கள்
 வேதனை உறுவோ ருக்காய்
 தருமமாய் கொடாதோர் இறைவன்
 தயவினைப் பெறவே மாட்டார்"

என்றதோர் குர்ஆன் வார்த்தை
 என்னமோ செய்ய நெஞ்சில்
 சென்ற காலத்தில் குற்றம்
 செய்தவர் தன்னை நொந்து
 "இன்றிலே இருந்து தோட்டம்
 இறைவனின் சொத்து" என்றே
 அன்பரை அழைத்துக் கூறி
 அண்ணலைக் காணச் சென்றார்.

அண்ணலை நெருங்கித் தல்ஹா
 "அன்பான நபியே! என்றும்
 கண்போல காத்து வந்த
 கனிமரத் தோட்டம் தன்னை
 திண்ணமாய் இறைவ னுக்காய்
 தியாகமே செய்து விட்டேன்
 எண்ணிய படியே நீங்கள்
 இனியதைச் செய்க!" வென்றார்.

“நல்லதோர் செயலை இன்று
நண்பரே! செய்து விட்டீர்
சொல்வதை ஏற்றேன்; ஆனால்
சுற்றத் தார்க்கே அதனை
நல்குதல் ஒன்றே உன்றன்
நன்மையைக் கூட்டும்” என்று
வல்லவர் சொல்லக் கேட்டு
வழங்கியே விட்டார் தலஹா.

அற்றிள் சுவடுகளை நோக்கி

பதுரெனும் போர்க் களத்தில் படுதோல்வி
கண்ட கூட்டம்
விடுவதால் தமக்கு மேலும் விபரீதம் -
நிகழு மென்று
படையினைத் திரட்டி மீண்டும் பதுருக்கும்
மெக்காவுக்கும்
இடையிலே உள்ள 'உஹுத்'தில் இருஞ்சமர்
பொருதி ஞர்கள்.

நெஞ்சிலே தூய்மை நேர்மை நீதியை
முன் நிறுத்தி
அஞ்சாமல் முஸ்லிம்வீரர் 'அல்லாஹு அக்பர்'
என்ற
கீதத்தை முழங்கிக் கொண்டு கிளர்த்தனர்
கிடு கிடுக்க
பூதத்தைப் போன்றோ ரோடும் பொருதினர்;
வெட்டிச் சாய்த்தார்.

வையத்தைக் காக்க வந்த வள்ளலும்
 இந்தப் போரில்
 கையிலே வாளை யேந்தி களத்திலே
 குதித்து நின்றார்.
 அண்ணலார் சிலரைத் தேர்ந்தே அசையாமல்
 இவ்விடத்தில்
 என்னதான் நிகழ்ந்த போதும் இருந்திட
 வேண்டு மென்றார்.

பொருதினர் எதிரி யெல்லாம் புறங்கொடுத்த
 தோட வோட
 திருநடி நிறுத்தி வைத்த தீரர்கள்
 அவர்கள் விட்ட
 பொருளினே கவரச் சென்றார்; புறங்காட்டி
 ஓடினோர் கள்
 பொருதினர் மீண்டும் வந்து; போரிலே
 அவர்க்கே வெற்றி.
 விடுவரா முஸ்லிம் வீரர்? வில்லினை
 வளைத்து நின்றார்
 'விடுவிடு' என்றுகூறி வேகமாய்
 களத்தே போனார்.
 படுபாவி ஒருவன் விட்ட பாணமோ
 நடி களாரின்
 உதட்டினைத் தாக்கப் பல்லும் உடைந்தது;
 கொதித்தார் மக்கள்.

அண்ணலைப் போன்றே தோற்றம் அமைந்த
 'முஸ்அபு' என்போர்
 முன்னணி வீரராகி முஸ்லிம்கள்
 கொடியைத் தாங்கி
 "என்னதான் நிகழ்ந்த போதும் இஸ்லாத்துக்
 காக வேண்டி
 என்னுடை உயிரை இன்றே இழக்கிறேன்"
 என்று கூறி
 களத்திலே பாய்ந்தார்; எதிரி கண்டனன்
 'இப்னு' என்போன்
 சுழற்றியே வந்து வானை, குறைபோல்
 அவரைத் தாக்கி
 சகிக்கொண வாறு துள்ளி, "சரியினித்
 தீர்ந்த தெல்லாம்,
 முஹம்மதைக் கொன்றேன்" என்று முழங்கினான்,
 ஈர்ப்பரித்தான்.

உண்மையை அறியா மக்கள் உருகினர்,
 அழுது நின்றார்;
 அண்ணலைப் பிரிந்த பின்னும் அகிலத்தில்
 வாழ்வ தேனோ?
 எண்ணினர்; இறப்ப தொன்றே இனியெமக்
 குசித மென்றார்.
 மன்னனை இழந்த நாடு மகிழுமா
 என்று கேட்டார்.

இன்னுமேன் இருக்கின்றீர்கள் எழுங்கள்!
 போர்தொடுங்க ளென்றார்.
 வல்லநல் நபிகள் சென்ற வழியிலே
 செல்வோ மென்றார்.
 உண்மையாய் இந்தச் செய்தி ஒருபோதும்
 இருக்கா தென்று
 திண்ணமாய்ச் சிலபேர் நம்பி தியானத்தில்
 வீற்றிருந்தார்.

பெருமானார் இறந்தா ரென்ற பெரும்துயர்
தருமிச் செய்தி
ஒருநொடிப் பொழுதிலேயே ஊரெலாம்
பரவக் கேட்டார்.

துடித்தனர், "எங்களன்பு தூதரா
பிரிந்தா ரின்று?
தரித்திரோம் இனிமேல்" என்றார் தையலர்
ஆண்க ளெல்லாம்

'உஹுத்' தெனும் போர்க்களத்துக் கோடினர்
மக்கள் வெள்ளம்
உஹுத்போர் வெற்றிக்காக உறவினர்
பலபேர் தம்மை
களத்திலே குதிக்கச் செய்த காரிகை
ஒருத்தி மின்னல்
உளத்திலே வெடித்ததுபோல்
ஒவெனக் கதறுகின்றாள்.

பெற்றதன் மைந்தனையோ பேரன்புத்
தந்தையை யோ
உற்றதன் கணவனையோ உயிரான
தம்பியை யோ
பற்றியே கேட்க வில்லை! "பாவையர்
துயர் துடைத்த
நற்றவக் குரிசி வெங்கே? நான்காண
வேண்டும்" என்றாள்.

ஒருவரும் பசாதுநிற்க உண்மையோ
என்று தேம்பி
இருதயம் வெடிக்க அந்த இணர்களம்
காணப் போனாள்.

போர்க்களம் நோக்கிப் போன பூவையை
 ஒருவர் நோக்கி
 “தாய்க்குல மாதே வுங்கள் தந்தையர்
 இந்தப் போரில்
 மாய்ந்தனர். என்ன செய்வோம்? மரணித்தல்
 எமது வாழ்வில்
 வாய்ந்தது; வருந்த வேண்டா” என்றுரை
 வழங்கினாரே.

“இறைவனை நம்பித்தானே இருக்கிறோம்
 நாங்க ளெல்லாம்
 குறையிலா இந்த மெய் அதைக் கொடுத்தஎம்
 இறை வனுக்கே
 உரியது; அதனால் சற்றும் உள்ளம்நான்
 வருந்தவில்லை !
 பெருமானார் எங்கே? அன்னார் பிரிந்தது
 உண்மை தானா?”

என்றவள் கேட்க முன்னே இருந்தவர்
 பேசா தொன்றும்
 சென்றனர் அதனைக் கண்ட சேயிழை
 சகிக்க வில்லை !

அண்ணலைக் கண்ட பின்பே ஆறுதல்
 கொள்வே னென்று
 எண்ணியே மீண்டும் மாது எதிரியை
 நோக்கிப் போனாள்.
 முன்னோக்கி வந்தபெண்ணின் முகக்குறி
 அறிந்தொருவர்
 “பெண்ணே! நீ எங்கு செல்வாய்? பிரியத்துக்
 குரிய உன்றன்
 தம்பியும் இந்தப் போரில் ‘ஸஹிதானார்’
 என்று சொன்னார்.

இம்மியும் அந்தச் செய்தி இதயத்தைக்
 கலக்க வில்லை !
 கண்ணையே ஒத்த வெங்கள் கருணையின்
 வடிவ மான,
 பெண்களின் உரிமை காத்த பெருமானார்
 மட்டு மின்று
 என்னெதிர் இருந்தால் போதும் என்றுமே
 மகிழ்வே னென்று
 நெஞ்சிலே ஆசை துள்ள நேரிழை
 தொடர்ந்து போனாள்.

அப்போது அங்கு வந்த அடலேறு
 போன்ற வீரர்
 இப்புவி போற்றும் ஏந்தல் இறந்திலர்
 வருவார் என்றான்.

தொடர்ந்தவள் நடந்து சென்றாள்; தூதரைக்
 காண தின்று
 உறங்கநான் மாட்டேன் என்றே உறுதியாய்ச்
 சொல்லு கின்றாள்.
 இடையிலே வந்தொருவர், “இவளது
 கணவன் அங்கே
 “படையோடு பொருதும் போது
 பட்டனன்” என்று சொன்னார்.

அடுத்தங்கு வந்தொருவர் அம்மணியை
 நோக்கி, “ஐயோ,
 தடுத்திடப் பார்த்தோம், உங்கள் தைரிய
 முள்ள மைந்தன்
 பகைவரை எதிர்க்கப் பாய்ந்தான்; பாஸிகள்
 கொன்று விட்டார்
 கவலையை விட்டுத்தாயே கடமையைச்
 செய்வோ” மென்றார்.

“எல்லோரும் இறைவனுக்காய் இருக்கிறோம்
 நாங்க ளென்றும்
 வல்லவன் அடியைச் சேர்வோம் வருந்துதற்
 கென்ன வுண்டு”
 என்றவன் கூறிவிட்டு இறைதூதர்
 எங்கே? யென்று
 நின்றவர் இடத்தில் கேட்க நிசப்தமே
 நிலவக் கண்டாள்.

அப்பதில் அந்தமாதின் அவாவினைத்
 தணிக்க வில்லை ;
 இப்பலே காண வேண்டும் என்றவள்
 கூறி சென்றாள்.

“எங்குள்ளார் நடிகள் நாதர் எனக்குடன்
 காட்ட வேண்டும்!”
 அங்குள்ளோ ரிடத்தில் கேட்க அண்ணலைக்
 காட்ட லுற்றார்.
 பசியிலே வாடி நொத்தோன் பால்சோறு
 கண்ட தொப்ப
 நடியினைக் கண்டு மாது நடந்ததைக்
 கூறுகின்றாள்.

"அண்ணலே ! இந்தப் போரில் அருமையே
 வாய்ந்த என்றன்
 தந்தையை இழந்தேன், அன்புத் தலைவரை
 பறிகொடுத்தேன்;
 சிந்தையில் போற்றி வந்த செல்வத்தை
 இழந்து விட்டேன். !
 ஒன்றான தம்பியும்
 உயிர் விட்டான்.
 ஆனபோதும்,
 உங்களை முன்னே காண உளத்தினில்
 சூழ்ந்த துன்பம்
 எங்கு சென்றதுவோ ஐய, எனக்கின்று
 தெரிய வில்லை !

என்னதான் இழந்த போதும் ஏந்தலே
 நீங்கள் மட்டும்
 மண்ணிலே இருந்தால் போதும், மாநிலம்
 உய்யு மென்ற
 நம்பிக்கையாற்றின் ஓரம்
 நடந்துநான் வந்தேன்" என்று
 கண்களில் நீர் மல்க கருணையின்
 வடிவைப் பார்த்து
 அன்னவள் கூறக் கேட்டு அழுதனர்
 நடிகளாரும் !

உழைப்பும் ஒரு வணக்கம்

மதினமா நகரிலொரு மனிதர்
இருந்து வந்தார்
நிதமும் பள்ளியிலே நின்று தொழுது வந்தார்
அதனை அறிந்தநபி
அவரைத் தெரிந்துகொள
“இவர் யார்?” என்றங்கே இருந்தோ
ரிடம் கேட்டார்.

“அண்ணல் நபியேஇவர் அருமை யானவரே
சின்னப் பிழைதானும்
செய்தே அறியாதார்
வல்ல இறைவனையே வணங்கித்
துதிப்பதனை
எல்லாப் பொழுதினிலும்
ஏற்று நடக்கின்றார்.

என்று அவர்பற்றி எடுத்துக் கூறியதை
நன்கு செவியாய்த்த
நபிகள் வினவுகிறார்:

“இப்படி பள்ளியிலே இருந்திவர்
வணங்கிவரின்
எப்படி இவர்வாழ்வு
இனிது கழிகிறதோ? ”

“தம்பி இவர்க்குண்டு: தறித்து
விறகு விற்பு
இன்றும் உதவுகிறார்” என்றார் நபிதோழர்.

“இரவு பகலாக இருந்து வணங்கினும்
விறகு விற்பவரை
விரும்பி காக்கின்ற அவரே சிறந்தவரென்
றந்த மனிதரிடம் உரைக்க” வெணச்சொல்லி
உம்மி இனும் மொழிவார்.

“குடும்ப வாழ்வினுக்காய்
கொடுமை இலாவகையில்
விரும்பி உழைப்பதுமோர் விதத்தில்
வணக்க மெய்யாம்”
என்று திருத்தாதர்
எடுத்துக் கூறியதும்

அன்றி விருந்தந்த அருமைச் ஸஹாபாவும்
தம்பி தொழிலதனை தானும் மேற்கொண்டார்.

தாய்ப்பறவை

அன்பர்கள் பலபேர் குழ
அண்ணலார் அமர்ந்தி ருந்தார்
துன்பம் தோய் முகத்தினோடு
தூதரை நோக்கி வந்தோன்
“அன்புசால் நடியே! இன்று
அதிசய விடயம் ஒன்று
கண்டுநான் வந்தேன் இந்தக்
கதையினைக் கேட்க வேண்டும்!”

என்றனன்; கூறக் கேட்டு
ஏந்தலார் ‘நவிலக’ என்றார்;
இன்றுநான் வீதியாலே
ஏகினேன்; புதர் ஒன்றுக்குள்
இன்பநல் ஒலியைக் கேட்டு
எட்டியே பார்த்தேன்; அங்கு
சின்னதாய்ப் புற விரண்டு
சேர்ந்தனைந் திருக்கக் கண்டேன்.

எடுத்துநான் போர்வைக் குள்ளே
 இரண்டையும் வைத்துக் கொண்டு
 சடுதியாய் நடந்து போனேன்
 தாய்ப்புற குஞ்சைத் தேடி
 விடுகளை பட்டதைப்போல்
 வேதனை மிகவும் உற்று
 நடுவிலே எனைத் தடுக்க
 நான் போர்வை விலக்க லானேன்.

போர்வையை விலக்கும் போது
 புகுந்துள்ளே தாய்ப் பறவை
 பார்வையை குஞ்சின் மேலே
 பதித்ததன் சிறகு கொண்டு
 காத்ததே! அதனை வந்து
 காண்கென காட்ட லுற்றான்
 பார்த்தும் நபி அவற்றின்
 பாசத்தை வியக்க லுற்றார்.

“கொண்டுபோய் இவை இருந்த
 கூட்டுக்குள் வைத்து மீள்க!”
 என்றண்ணல் கூறி விட்டு,
 “இதைவிட இறைவன் அன்பு
 என்றுமே சிறந்த தாகும்
 இறைவனின் அன்பு போல
 ஒன்றுமே இவ்வுலகில்
 உயர்ந்தது அல்ல” என்றார்.

பதில்

பெருமானார் இதயத் துண்டாய்
பேசுதற் குரிய அன்பு
திருமகள் பாத்திமா ஒருநாள்
தேன்மறைத் தூதர் காண
வருவதைக் கண்ட அண்ணல்
வாஞ்சையால் மகளைப் பார்த்தார்
பெருமகள் முகத்தில் துன்ப
பீதியைக் கண்டு நொந்தார்.

“கண்மணி ஏனோ? இன்று
கவலையில் தோய்ந்து வந்தாய்
உனதுயர் என்ன வென்று
உரைத்திடு மகளே!” என்ன
“அன்னையைப் போன்று உள்ள
ஆயிஷா, நடியை தானே
கன்னியாய் மணந்தார் என்று
கதைப்பதால் நொந்தேன்” என்றார்.

“இப்படி அன்னை ஆயிஷா
 என்னிடம் பல முறைகள்
 செப்பியே உள்ளார் என்றன்
 சிந்தையில் நிறைந்து வாழும்
 ஒப்பிலா எனது தாயை
 ஒ... அவர் இகழ்வதாயின்
 எப்படி தந்தையே நான்
 ஏற்றதை இருத்தல்” என்றார்.

பெண்களின் திலக மான
 பெண்மணி தனை அணைத்தே
 அண்ணலாம் நடிகள் அன்பாய்,
 “ஆருயிர் மகளே! உன்றன்
 அன்னையே முதலில் என்னை
 அனுபவித் தார்கள் என்ற
 உண்மையை ஆயிஷா வுக்கு
 உரைத்திடு” என்று சொன்னார்.

இதற்கா முத்தம் ?

அண்ணல் நடிகளாகும் அருமைத்
தோழர்களும்
இன்ப உரையாடி இருக்கும்
வேளையிலே
அன்பு கொண்டொருவர் அவரைக்
காணவந்தார்
புன்னகை சிந்துமெங்கள் பூமான்
வரவேற்றார்.

வந்த அரபியவர் வள்ளல்
நடிகளுடன்
சிந்தை திறந்துபல செய்தி
யுரையாடி.

முந்தி எழுந்துநிதி முஹமத்
கரம்பற்றி
“எந்தை போன்றவரே!” என்று
வாழ்த்துகிறார்.

கரத்தைப் பற்றியதும் கருணை
 நடையவர்கள்
 மரத்தைப் போன்றிருந்த அம் மனிதர்
 கரம் கண்டு
 அதிர்ச்சி மிகவுற்றார்; அதற்குக்
 காரணத்தை
 உரைக்க எனக் கேட்டார், உள்ளம்
 மிகநெகிழ்ந்து.

"சின்ன வயதிருந்தேலேலை செய்து
 வந்ததனால்
 அண்ணல் நடையேகரம் ஆன
 திவ்வுருவம்"
 என்றான்; அதுகேட்ட இனிய
 நடிபெருமான்
 கண்ணில் ஒற்றியவன் கரத்தை
 முத்தமிட்டார்.

இந்தக் காட்சிகண்ட எதிரில்
 இருந்தவர்கள்
 வந்து நடுகவிடம்" வள்ளல்
 பெருமானே!
 எந்தக் காரணத்தால் ஏழைமவன்
 கரத்தை
 சிந்தை விரும்பியதோ?
 தெரியலாமோ" என்றான்.

“பாடு பட்டதன் பயனாய்
அவன் கரங்கள்
ஓடுபோன் ஞானதால் உவந்து
முத்தமிட்டேன்.
பாடு படும்கரமே பாரில்
உயர்ந்ததென”
நாடு போற்றும் நபி நாதர்
விளக்கினரே!

அவள் உள்ளம் வருந்தாதிருக்க

பெண்கள் உரிமையினை பெற்றுக் கொடுத்து விட்ட
அண்ணல் தனேகாணும் ஆவலால் பெண்ணொருத்தி
அன்புப் பரிசாக அதிகப்
பழம் கொண்டு
இன்பநபிதேடி இருக்கு மிடம்சென்றார்.

கண்டு நபியின் கரத்தில் அதைக் கொடுத்து
“உண்டு சுவையுங்கள்!
உங்களுக்கே கொணர்ந்தேன்,
என்று மொழிந்தாள்,
இறை தூதர் உண்ணுகிறார்.

பக்கம் உள்ள வர்க்கும்
பகிர்ந்து கொடுப்பதிலே
மிக்க விருப்புடைய மேன்மைத் திருநடிகள்
அன்றோ எவர்க்கும்
அதிலே கொடுக்காமல்
உண்டு சுவைக்கின்றார் உள்ள
மகிழ்வுடனே!

கொண்டு கொடுத்திட்ட
கோதை அதைக்கண்டு
நன்றிமிக மொழிந்து நடந்தே
அகல்கின்றார்.

என்று மில்லாத ஏந்தல் நபியவரின்
இந்தச் செயல்கண்ட எதிரில் இருந்தவர்கள்
வந்து நபிகளிடம்
வள்ளல் பெருமானே!
“இன்று பழங்கனினை எமக்குக் கொடுக்காமல்
உண்ட காரணத்தை
உரைக்க வேண்டு” மென்றார்;

“அன்புப் பெருக்காலே அப்பெண்ணைத் தந்த
பழங்கள் மிகப் புளிப்பு;
பகிர்ந்துநான் தந்திருந்தால்
உண்டா கவைத்திருப்பீர்?
உண்மையில் நீங்கள் மிக
புளிக்கும் பழங்களென
குறையே புகன்றிருப்பீர்.
அவ்வார்த்தை கேட்டவுடன் அப்பெண்ணைத்
உள்ளம்
வருந்தும் என்பதனால்
வழங்கா துண்டேன்நான்
அன்போடு தந்தவரின் அகத்தை வருத்துவதை
என்றும் விரும்பேன் நான்”
என்றார் நபிமணிகள்!

ஓரே ஒரு சொந்தம்

சின்னதோர் குடிசைக் குள்ளே
செம்மலாம் நடிகள் நாதர்
அன்பர்கள் பலரைச் சேர்த்தே
அறுவுரை பகர்ந்த போது
பின்னாலே சென்றோர் ஏழை
பெருமானின் கருத்தை கேட்டான்;
முன்னாலே செல்லு தற்கு
முடியாது வெட்கப் பட்டான்.

அண்ணலின் முன்னே சென்று
அமரவே தயங்கி நின்றான்;
'என்றிலை கண்டால் உள்ளோர்
இகழ்வாரே!' என்று நொந்தான்;
கண்களில் உருவம் காண
கனிவாக நயி அழைத்தார்
''அண்ணலே அவனோர் ஏழை
அதனால்தான் அங்கு கின்றான்.''

என்றதை ஒருவர் சொல்ல
 ஏந்தலார் மிகவும் நொந்து
 சென்றவன்தனை அழைத்து
 சிறப்பாக உப சரித்தார்.
 அன்பாக அவனைப் பற்றி
 அண்ணலார் வினவல் செய்ய
 “என்னை விடுக! நாளை
 ஏழைதான் உண்மை யென்றான்.

“அன்பனே! என்னைப் பற்றி
 அறியாது ஏனோ உள்ளாய்
 உன்போல் நானும் இந்த
 உலகினில் ஏழை யேதான்
 வல்ல இறைவன் எனக்கு
 வழங்கிய திரு மொழியை
 சொல்வதை விடவும் ஏதும்
 சொந்தமே இல்லை” யென்றார்.

மக்களுக்காய்

அண்ணலார் உலகை விட்டு
அமரராய் ஆகு முன்னே
எண்ணிலா மக்கள் அன்னார்
இல்லத்தில் குழந்து நின்றார்;
கண்களில் இருந்து பொங்கி
கரைபுரண் டோடும் நீரோ
அண்ணல்மேல் அவருக் குள்ள
அன்பினைப் பேசிப் பாயும்.

துன்பத்தில் மூழ்கி நிற்கும்
தோழரை நோக்கி அண்ணல்
“அன்பர்களா! யாருக் கேணும்
அந்தி நான் செய்த துண்டா?
இன்றுநான் அதற்கு ஏற்ற
பரிகாரம் இயற்றல் வேண்டும்”
என்றண்ணல் வினா எழுப்ப
எல்லோரும் அமைதி யானார்.

“இங்குநான் எவர்க்குத் தானும்
 ஏதேனும் தர இருந்தால்
 வந்துமே கூறல் வேண்டும்.
 வையத்தை நீக்கு முன்னே
 தந்துமே விடுதல் வேண்டும்.
 தலைவனின் சமுகந் தன்னில்
 நொந்து நான் கடன்பட்டோனாய்
 நோவதை ஒப்ப மாட்டேன்.”

என்றதை ஒருவர் கேட்டே
 எழுந்தவர் நடிமுன் சென்று
 துன்பத்தில் வந்தோர் ஏழை
 துடித்துங்கள் உதவி வேண்ட
 என்னிடத் திருந்த மூன்று
 “தீர்ஹத்தை” அவர்க்கு நீங்கள்
 அன்புடன் எடுத்த தளித்தும்
 அதை இன்னும் கொடுக்கவில்லை.

என்றவர் கூறக் கேட்டு
 ஏந்தலார் மிக வருந்தி
 தன்முன்னே அழுது நின்ற
 தலைவியை அருகழைத்து
 “இன்றேநீர் கொடுத்தல் வேண்டும்
 இவரிடம் பெற்றதை நான்”
 என்றனர்; சிறிது விட்டு
 இல்லாளை மீண்டும் பார்த்தார்.

“இல்லத்தில் ஏதும் காசு
 இருக்குமோ” எனவும் கேட்டார்
 இல்லை எனச் சொல்லாத
 எங்களின் நேய அன்னை
 “சில்லறை கொஞ்சம் உண்டு
 செலவழிக் காது அதனை
 நல்லதற்காக வைத்தோம்
 நாம்இதோ கொடுப்போம்” என்றார்.

“இல்லத்தில் பணத்தை வைத்து
 இறக்கநான் விழைய வில்லை
 தொல்லைகள் மிகவும் உற்று
 துரும்பென அலையும் மக்கள்
 எல்லையில் லாதோர் இங்கே
 இருக்கிறார்; ஒருவர்க் கேனும்
 அல்லல்கள் தீரு மாறு
 அளித்திடு” என்றார் அண்ணல்.

1960இல் தினகரன் பாலர் கழக வாயிலாகக் கவிதை உலகிற்கு அடியெடுத்து வைத்த அன்பு முகையதீன் இன்று வரை ஓயாது எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார். சமூக உணர்வோடு கவிதை படைக்கும் இவர் ஒரு மனிதாபிமானப் படைப்பாளி. உருவச் சிறப்போடு எழுதவேண்டுமென்பதில் வாரப்பாடுமிக்கவர். கவிஞரின் அண்மைக்காலப் படைப்புகள் உருவம், உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் செழுமையும், தரவுயர்வும் அடைந்துவருகின்றன.

இவர் நன்கு பிரபல்யமான மேடை, வாடுவெறிப் பேச்சாளர். பல பேச்சுப்போட்டிகளில் முதல் இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர். 1966இல் அகில இலங்கை மட்டத்தில் நடத்தப்பட்ட மர்ஹும் ரி. பி. ஜாயா நினைவுதினப் பேச்சுப் போட்டியில் தங்கப் பதக்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடசாலைப் பருவத்திலே இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டார். இவரை இனங்கண்டு ஊற்றுக்கண்ணைத் திறந்து விட்டவர் மறைந்த கவிஞரும் கலைஞருமான சங்கீத ஆசிரியர் திரு. எம். எஸ். பாஸு அவர்களே. நன்றியும், மதிப்பும் மீதார 'பாலுஜயா' என உச்சரிக்கும்போதெல்லாம் அன்பு முகையதீனின் கண்கள் பனித்துவிடும்.

கல்முனை தந்த இக்கவிஞர் முகம்மது இஷுரூகீம், சின்னப் பிள்ளை தம்பதிகளின் தலைமகன் ஆவார். ஆசிரியராகப் பணி புரிகிறார். இவரின் வாழ்க்கைத் துணைவியார் யு. கதீஜா அவர்களும் ஓர் ஆசிரியை. ஜெஸ்மின் இஸ்ஸத் இவர்களின் அன்புச் செல்வம்.

மருதார்க்கொத்தல்.